

Krajnček namreč nikomur še ni prinesel dobička (izvzemši tistih par litrov vina, ki ga včasih plača svojim podrepanikom za špijonažo itd.) a škode je pa po svojem pametnem delovanju in politikovanju že marsikateremu povzročil. Prav se jim tudi tistim, kateri Krajnc poslušajo in ga molijo, kakor stari Judovi boga Bal-a. Torej primimo stvar! V predzadnji „Straži“ (Krajnc „Leibblättl“) se je lotil našega priljubljenega in obde spoštovanega gospoda župana Paul Wernigg-a. Razen vseh hudih duhovov je poklical tudi okrajni zastop in deželni odbor, da bi tega premetanega župana za lase prijela, ker občinsko blagajno ne izroči Karl Novaku, ker je za občinske volitve potrošil 100 K in za deželnozborške 50 K. Jeli Krajnček, kaso bi pač najraje ti sam komandiral? Oh, to bi kaj bilo za tega čedno-črnega gospodička! Jeli Krajnček, ko bi pa ti volitve vodil in za nje pisaril, ti bi pa tudi 500 K za delo vzel brez pomisleka? Seveda, to je tudi kaj drugega — K r a j n č e v žep; tja nikoli dosti ne more prihajati. Mi vemo, da Krajnček maše lovi kar na stopnicah, ljudje se sami pritožijo, tiste maše, katere pridejo ljudje naročiti k drugemu g. kaplanu. Mi vemo, da Krajnček desetak hipoma zgrabi, če le ima deset in pet kron na razpolago; mi vemo, da bi Krajnc vse zaslužke najraje sam požrl. O sam, sam, drugim pa zavida težko zaslužene soldeke. Oj ti kristjanska duša ti! Čemu neki Krajnc želi občinski denar Karl Novaku izročiti? Ali bi morda temu še enkrat rad pripomogel do druge zgube? No, naj zvedo ljudje o koristi Kranjčevi za župljane! Meseca februarja je bila občinska seja, v kateri se je občinski račun za leto 1909 položil. Sevč, Krajnc pride kot general s svojo armado k tej javni seji. Ni bilo njim nič prav. Mislili so Krajnc in njegovi pajdaši: zdaj gresta župan in njegov sekreter v „liknjo“. Ker ni bilo mogoče trdoglavo stvar razjasniti, pa je župan pisal v Gradec po revizorja, da se jezički spodvežejo. Da in revizor je prišel in je globoko v stare rajtunge pokukal in je tamkaj najšel nerede nad neredi. In ti so bili ravno pod rihtarstvom Karl Novak-a. Izpričalo se je iz te revizije, da je K. Novak gospodu Wernigg-u 583-03 K premalo izročil. Ta denar se mora sedaj povrniti g. Wernigg-u, kateri je od leta 1906 sem bil za to svoto na škodi. Krajnc je bil mislil razdreti celo „nemškutarsko kancilijo“, pa je žali Bog povzročil le Karl Novaku škodo in mu pomogel do zgube gori omenjenih 583 K, katerih mora Novak iz svojega žepa plačati. No, ker pa je Krajnc tako debeli prijatelj Novak-a, ker je on kriv revizije, morda pa vseže Krajnc sam v svoj žep in plača ovih 583 K za Novak-a. Radovedni smo, če bo kaj primaknil. No, Krajnček roke v

žep, odprij svojo debelo možnjo! — Krajnc, pa to se je tudi izpričalo, da je Wernigg-ov račun do pičice v redu. Ko bi le vsikdar tako bilo! Glejte ljudje božji, kako dela Krajnc svojim faranom „profita“! — O tej zadevi povemo znova prihodnjič več. — V zadnji „Straži“ so se prečistiljivi gospod Krajnc zopet vikali in se farbali. Saj sem rekel, ker ga drugi nočejo, pa se sam hlina, hvali in farba. On misli, škof in ordinarijat ga bosta takoj kardinalom imenovala. Ti zlata, dobra, velezaslužena in le premalo, premalo ocenjena dušica, naš predragi ti Krajnček! Zdaj pa naštevajmo njegove ogromne zasluge nadalje! Na bicikeljni in peš vandra po svetu okoli, se vtika v vse stvari, katere njega popolnoma nič ne brigajo. Če pride nujno opravilo, ga ni doma. Če pa je kakšen „masten“ pogreb ali kaj enacega, takrat je natančen ter se vsiljuje kot prvak. Svetle kronce, oh kaj mu te dišijo! Hvali se, da tak natančno in vestno opravlja svojo službo. Stima! Pripeti se mu v sami preveliki natančnosti, da pozabi maše naznanjevati, da pozabi pri nedeljski maši na zadnji blagoslov, da stvari štiri in petkrat ponavlja itd. vse, vse to iz natančnosti, pa ne do svojega posla kot duševni pastir, ampak kot politikujoči fanatik. Torej farba se kot duhovnika izgled in glejte kako pa to pride, daljude nočejo po Krajncn svoje mrlice pokopavati, ne svoje otroke krstiti, ne njegove pridige poslušati, od njegove maše zbežijo; če gre on na spoved (kar je itak jako redko) se skrijejo v hram; če ga na cesti srečajo, ga še niti ne pogledajo. In to on sebi šteje v zasluge! Fej taka ostudna farbarija, stokrat fej! No ja, kaso, slovensko kaso je vendar on osnoval — pa do sedaj še nobenemu ni dobička prinašala, kakor — njemu samemu — zakaj on je knjigovodja in kasir pri tej kasi. Mislite, da on, hoški veledobrotnik, to delo zastojno opravlja? Kaj pa da, Krajnc stori vse brezplačno — če dnarca dobiti ne more. Da, ta kasa, ta kasa, mu nosi svetlih kronc. Če bo jih le on imel tudi nosila — Bog vè, Bog! Za zdaj zadosti; vsaj vidite ljudje božji, da so gnadjivi gospod Zorč Krajnc sebi samemu ničla, faranom pa dobrotnik in gnada božja. — Krajnček nekaj še! Kaj pa, ko bi nam hotel natančneje razjasniti, kaj si takrat pri Rojko-vi pod zagneno mizo iskal, veš takrat, ko te je izpod mize privlekla na svetlo grčeva kovaška pest. Kaj si delal takrat pod mizo? No, povej! Krajnček! Kaj tiho-tapiš po noči v kotih in zaplotih kaplanje? Ali „švercaš“ kaj, ali le ušesa nateguješ v tistih zaplotnih skriščiših, da bi od mimoidočih ljudi slišal kaj se menijo? Kolikokrat si pa že lastno „pohvalo“ slišal in slušal? Oh Krajnček, kakšno lično človeče si vendar ti! Kje si pa bil takrat, ko si z Gornje Hoče pod pažuhno Jaketa visleč

švedral po vasi? Katera kletica te pa je? Veš, to je bilo neko gotovo sredo. No, kje je vera hodila takrat? Tisto sredo je v javnej gostilni zinil jo, da naredijo v Zgornji Hoči vsakega „falota“, ki tu sem privandra, za rihtarja. Fein si jo pogruntal, ti vzgled katoliškega duhovnika. Pa za koga pa se b e smatraš, ti si vendar tudi privandral v Hoče? No mi te pa bomo naredili za hočkega — škofa. Kapico in stolček in palčico imamo že v redu! — Kako Krajnc zmerja in obrekuje g. grofa H a u s a m p a c h e r-skega, največjega dobrotnika farne cerkve, to bomo prihodnjič priobčili. Naj zvè blagi dobrotnik, kako neblago si kaplan Krajnc čez njega in njegove familijarne razmere jezik brusi. Krajnc jezi čez vse mere, da mu je graščak gospod J. A. Fibbia pred nosom graščinska vrata zalopnil. Glej, ljubček moj, se te je pač tudi hitro do zadnjega naveličal! Pa ko bi ti grajščak svetlih kronc ponudil — oh kak bi bil ti precej drugačen! Kaj veš? Te poznamo, srce žlahtno! Ovi „posilinemci“, katere si v zadnji „Straži“ pobožal, te bodo tudi pobožali — prihodnjič. Danes ni več časa, ne prostora. Pa nič se ne boj, Krajnček, bo prišla „rajtunga“, nič se ne boj! Adijo dotlej, adijo Krajnček priljubljeni, ti vzgled duhovnika, ti vzor kristjana, ti up in nada vseh Hoških ...

Novice.

Pozor, inzerenti! Inzerati za „Štajerca“ se sprejemajo razven v upravnistvu tudi še na sledečih krajih:

Maribor: papirna trgovina Rud. Gaisser.

Celje: knjigotržnica Fritz Rasch.

Radgona: knjigotržnica J. Semlitsch.

Naša 10 letnica.

Veliko je bilo veselje med našimi pristaši, ko smo zadnji jubilejsko številko „Štajerca“ na 16 straneh in z 10 slikami izdali. Saj imamo vendar med našimi pristaši mnogo tisoč takih, ki so že vseh 10 let naši naročniki. In ti so se spominjali vseh bojev našega lista; z veseljem in ponosom so se spominjali našega dela. Od vseh strani smo dobili navdušene čestitke ob naši desetletnici. Zahvaljujemo se vsem na tem mestu! Zahvaljujemo se pa tudi v prvi vrsti onim, ki so se odzvali našemu vabilu in so te dni nabirali nove naročnike. Vkljub temu, da to nabiranje novih naročnikov še ni končano, vendar že lahko rečemo, da smo na tisoče novih odjemalcev pridobili. Naši prijatelji so svojo dolžnost v polni meri storili. Čast jim! Kar se pa naših nasprotnikov tiče, se jim tem potom prav lepo zahvaljujemo za vso koristno reklamo, ki so jo nam podali v svojem slepem sovraštvu. Pomagali so s svojo gonjo našemu razvitku! Odgovarjati pa se nam skoraj ne zljubi. Tako smo torej prvo desetletje dokončali in raz poslopja naše pisarne je frfotala veselo belo-zelena zastava. Pogumno stopamo v novo desetletje! In i znanprej ostanemo zvesti svojemu programu: Vse za kmeta, delavca in obrtnika, vse za gospodarski napredek in vse proti zločinski narodnjaški gonji. V tem znamenju bomo i znanprej zmagovali!

Šolski zaključek je te dni zopet mnogo vesolja v vrstah nežne naše mladine napravil. Kakor da bi vrgli spone suženstva od sebe, hitijo otroci v krasno poletno naravo. Dal Bog, da bi jim to prišlo! Stariše pa prosimo, naj med počitnicami nadaljujejo učiteljevo delo. Otroška duša je nekaj kristalno čistega in tudi najmanjši madež pozna se na nje. Pazite na deco! Koliko telesnih in duševnih nesreč se zgodi med počitnicami. Ne pravimo, da bi se otroke morda zaprte nad knjigami sedeti pustilo. Ne, vakanke so za počitek in za veselje in za okrepčanje telesa. Ali tudi v delu se deco ne sme preveč izrabljati kot „ceno delavsko moč“. Koliko telesnega pohabljenja izvršilo se je le zato, ker se je smatralo od brezvestnih starišev šolsko deco za dekle in hlapce, katerim ni treba nič plačati. Le dajte otrokom dela, kajti delo je vsebina življenja in leni človek ni vreden, da

Ponesrečen letalni stroj.

V zadnji številki prinesli smo sliko Zeppelinovega letalnega stroja za pasazirje. Danes pa moramo že poročati, da se je ta velikanski zrakoplov ponesrečil. Pri poiskusni vožnji, katere so se udeležili tudi žurnalisti, prisilil je vihar stroj v nesrečo. Nesreča se je zgodila v Teutoburgergozdu. Današnja naša slika kaže v zgorajšnjem delu razbite kose stroja samega. Dragi instrumenti in masinerija sama k sreči ni poškodovana. Istotako so kabine za potnike, ki jih vidimo na spodnjem delu slike, nepoškodovane. Tudi nobena oseba ni bila ranjena.

Vsako najpridobi vsaj enega novega naročnika „Štajerca“!!!

